

ΦΙΛΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀγαπητέ μου,

Μοῦ γράφεις πὼς οἱ κυρίες τῶν Ἀθηνῶν, μολονότι νόστιμα ντύνονται καὶ πολλὰς εἶνε κομψότατες, ἀλλὰ δὲν ἔχουν τίποτε ξεχωριστὸν ἢ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη, καὶ εἶνε σχεδὸν ὅαν κοῦκλες τῆς ἰδίας πάστας μὲ τὴν ἰδίαν φορεσίαν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο στὴν ἰδίαν ὥραν ἀπὸ τὸν ἴδιον τεχνίτη κατωμένους. Καὶ νομίζεις πὼς μπορεῖ κανεὶς ν' ἀκολουθῇ τὸ δρόμο τοῦ συρμοῦ χωρὶς νὰ χάνῃ μαζὶ καὶ τὸ δικό του δρόμο· καὶ λὲς πὼς οἱ γυναῖκες θὰ κέρδιζαν ἂν νύτταζαν ὅχι νὰ ντύνονται στὰ τυφλὰ κατὰ τὰ παρισινὰ φιγονρίνια, μὰ, πρῶτον καὶ ἂν ὅλα, νὰ συμβιβάζουν ἢ καθεμιὰ τὴ μόδα μὲ τὴ φυσικὴ τῆς τὴν κατασκευὴν, χρώμα, κομὴν, ἀνάστημα, θρέψιμο, ἐδναμία, χαρίσματα, ἐλαττώματα κτλ. κτλ. Καλὰ εἶν' αὐτὰ καὶ ἄγρια· μὰ πιστεύω πὼς εἶνε ἀκατόρθωτα ὅχι μόνον στὴν πρωτεύουσά μας, ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε ἄλλο μέρος ἀπὸ τὰ λεγόμενα πολιτισμένα. Προχτὲς ἴσα ἴσα διάβαζα στὴν παρισινὴν «Ἐφημερίδα τῶν Συνζητήσεων» τὸ ἄρθρον τοῦ εἰδικοῦ χρονογράφου τῶν συρμῶν καὶ εἶδα καὶ ἐκεῖ τὸ ἴδιον τὸ περᾶπορον· πὼς δὲν ταιριάζουν οἱ γυναῖκες τὴν ἀνάγκην τῆς μόδας μὲ τὸν ξεχωριστὸν ἀέρα τῆς καθεμιᾶς· ἔξαινα βάζουν χρώματα ποῦ δὲ στέκουνε στὸ πρόσωπό τους καὶ φορτώνονται συρρίσματα ποῦ κάνουν ἄλλες νὰ εἶνε ζωγραφικὲς καὶ ἄλλες νὰ εἶνε καρικατοῦρες. Καὶ ὅταν τέτοια λέγονται γιὰ τὰς παρισινὰς, ποῦ ζοῦνε στὴν πηγὴ τῆς μόδας καὶ κρίνονται βασιλίσσες τοῦ γούστου, πὼς ἔχεις τέτοιες ἀπαιτήσεις ἀπὸ τὰς Ἀθηναῖες μας! Ἀλλὰ δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ ἄλλοιῶτικα· θαρρῶ πὼς δύσκολα συμβιβάζεται τελευταῖος συρμὸς καὶ προσωπικὸ γούστο, μόδα καὶ ἐλευθερία. Γιατί καὶ εἶναι ἡ μόδα; Κάτι ὅαν ἐκθετο ποῦ τὸ περιμαζεύεις, χωρὶς νὰ ξέρῃς ποῖος τὸ γέννησε· καὶ ποῦ δὲ ξῇ περισσότερον ἀπὸ ἓνα ἢ δυὸ χόρνια, ποῦ σώνεται σήμερον σὰ μυρουδιὰ ποῦ χτὲς εἶχες ρίξει στὸ μαντήλι σου· καὶ ποῦ ὅαν περᾶση περνάει τόσο καὶ ἡ χάρις του, ὥστε νὰ τὸ θυμᾶσαι καὶ νὰ γελᾷς ἢ νὰ ντρέπεσαι, γιὰ λογαριασμόν του καὶ γιὰ λογαριασμόν σου. Κάτι χωρὶς νοῦν καὶ χωρὶς καρδίαν ποῦ σὲ κάνει καὶ ἐσέναν ἄβουλον καὶ ἀναίσθητον· καὶ δουλικὸ ποῦ σοῦ δένει τὰ χέρια, καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς, γίνεσαι σκλάβος τοῦ σκλάβου σου· καθὼς ἔγινεν ὁ ἄγιος τοῦ Συνταξαριοῦ, γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, δοῦλος ἐνδὸς ἀρχεῖου σακᾶτη ποῦ τὸν ἤρθε παραπεταμένο στὸ δρόμον καὶ τὸν πῆρε στὸ κελλὶ του καὶ τὸν ἔθρεψε καὶ τὸν ἔντυσε καὶ τὸν καθάρισε καὶ ὑπόμεινε τὰ βρισιδία του καὶ τοὺς θαρμούς του. Ἡ μόδα εἶνε ἡ ψευτιά ποῦ παρουσιάζεται μὲ τὴ δύναμιν τῆς ἀλήθειας, ὅπως τοῦ μύθου ὁ ὕνος ὁ «δορὰν λέοντος περιβληθείς» εἶνε ἡ ἀσχημία ποῦ μιὰ στιγμὴ σὲ ξιπάξει μὲ τὸ μαγικὸ ραβδὶ τῆς ὁμορφίαν. Δὲν εἶνε μόνον τῶν γυναικῶν ἀρχόντισσα ἡ μόδα· εἶνε τοῦ κόσμου ἀρρώστια· δὲν περιορίζεται μόνον στὴ φορεσίαν καὶ σ' ἄλλ' ἀνακατώνεται πολλὰ. Ὅπου δὲν ἔχουμε δικές μας γνώμες καὶ ἀγάπες δικές μας (καὶ μὲ τὸ δικές μας δὲ θέλω νὰ εἰπῶ πράγματα βγαλμένα μὲ τὸ ἔτσι θέλω ἀπὸ τὸ κεφάλι μας μόνον γιὰ νὰ φαινόμεσθε πὼς εἴμαστε πρωτότυποι καὶ πὼς δὲ μοιάζουμε τοῖς ἄλλοις, ἀλλὰ πράγματα ποῦ τὰ νιώθουμε καλὰ καλὰ καὶ τὰ πιστεύουμε σωστὰ σωστὰ) ὅπου δὲν ἔχουμε γνώμες καὶ ἀγάπες δικές μας, ἐκεῖ δὲ ντύνόμεσθε μόνον, μὰ καὶ συλλογίζομασθε καὶ μιλοῦμε καὶ γράφουμε καὶ ζοῦμε, ὅχι μὲ τὸ λόγο, ἀλλὰ μὲ τὴ μόδα.

Ο ΦΙΛΟΣ ΣΟΥ.

ἈΝΑ ΤΟ ἈΣΤΥ

Ἡ νύξ τῆς παρελθούσης Πέμπτης διήλθεν ἀγωνιώδης διὰ πολλοὺς δεισιδαίμονας ἀθηναίους. Ὁ ἴδιος φόβος ὑπῆρχε καὶ διὰ τὴν ἡμέραν· ἀλλὰ τῆς νυκτὸς τὸ σκότος τὸν ἐξάπτει, τὸν ὑπενθυμίζει περισσότερον. Ὑπῆρχε θρύλλος ὅτι αἱ Ἀθηναὶ καὶ ὁ Πειραιεὺς θὰ κατεστρέφοντο ὑπὸ σεισμοῦ. Τοῦτο τοῦλάχιστον ἐπροφῆτευσεν πρὸ τινων ἡμερῶν γραφὰς τις μυστηριώδης, συνοδεύσασα τὴν προφητείαν καὶ διὰ θαύματος. Ἀκούσατε πὼς συνέβη τὸ πρᾶγμα. Εἰς τὴν ἀμαρξοτοιχίαν τοῦ Σιδηροδρόμου—ποῖον δὲν ἤξεύρω καλὰ—εἰσῆλθε ἓνα πρῶτ' γραφὰς τις πτωχὴ, τὴν ὅποιαν ὅμως ὁ ὑπάλληλος ἐξέβαλεν, διότι οὔτε εἰσιτήριον εἶχε, οὔτε χρήματα νὰγοράσῃ. Ἀλλὰ μετὰ τοῦτο ἐστάθη ἀδύνατον νὰ ξεκινήσῃ ὁ Σιδηροδρόμος. Ἐβάλαν καὶ δευτέραν μηχανήν, ἔδωκαν ὅλην τὴν δύναμιν εἰς τὸν ἀτμὸν. — Τίποτε. Ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθησαν νὰ ἐμδάσουν πάλιν τὴν γραφᾶν, τὴν ἔξωσιν τῆς ὁποίας πολλοὶ ὑπεδείκνυνον ὡς τὴν αἰτίαν τοῦ παραδόξου φαινομένου καὶ τότε μόνον ὁ σιδηροδρόμος ἔφυγε σὰν πουλί. Καθ' ὅδον ἡ γραφὰ ὠμίλησε πρὸς τοὺς συνταξιδιώτας καὶ τοὺς εἶπεν ὅτι σεισμὸς θὰ καταστρέψῃ—καὶ ὥρισε τὴν ἡμέραν ἣτις ἦτο ἡ παρελθούσα Πέμπτη, —τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ καὶ ἔγεινεν... ἄφαντος. Τὸ θαῦμα αὐτὸ ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ ἴσως πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῶν σιδηροδρόμων, καὶ ὅμως πολλοὶ τὸ ἐπίστευσαν ὡς σημειρὸν καὶ εἶπον ὅτι ἡ γραφὰ ἐκείνη ἦτο ἡ Παναγία. Διὰ τοῦτο τὴν νύκτα τῆς Πέμπτης δὲν ἐκοιμήθησαν, ἀφ' οὗ μάλιστα ὑπενθύμισεν τὴν προφητείαν σεισμὸς ἀρκετὰ ζωηρὸς συμβὰς τὴν ἐνάτην τῆς ἐσπέρας. Νὰ εἰπωμεν ὅτι εὐτυχῶς ἡ πρῶτα ἀπέδειξε τοὺς φόβους τούτους ματαίους;

Τὴν πόλιν μας συνεκίνησεν ἡ εἰδησις τῆς ἐν Σκαρμαγκᾶ φοβερᾶς ἐκρήξεως. Κρότος ἰσχυρὸς, ἀντηχήσας τὴν ἐνδεκάτην πρωϊνὴν τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ἐνέπνευσεν φοβεράς ὑπονοίας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐδράζοναν νὰποδειχθῶν ἀληθεῖς. Αἱ δημόσιαι πυριτιδαποθήκαι εἶχον ἀνατιναχθῇ εἰς τὸν ἀέρα, μεταδληθεῖσαι εἰς ἐρείπια ὑπὸ τὰ ὁποῖα εἶδον οἰκτρὸν θάνατον δεκαεπτὰ ἄνθρωποι, οἱ δυστυχεῖς ἀξιωματικοὶ μετὰ τῶν στρατιωτῶν, οἱ μεταδόντες ἐκεῖ τὴν πρωϊάν ἐκείνην πρὸς παραλθὴν πυρίτιδος. Δύο μόνον ἐπέζησαν τοῦ φοβεροῦ δράματος, ἐλαστοὶ καὶ κατασυντετριμμένοι, ἐκ τῆς καταθέσεως δὲ τούτων περιμένεται νὰ γνωσθῇ ἡ ἱστορία τῆς ἐκρήξεως, περὶ τῆς ὁποίας τινὲς καὶ ἐκφράζουν ὑπονοίας ὅτι δὲν εἴμπορεῖ νὰ εἶνε ὅλως τυχαία. Ἐκτὸς τῶν ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων, ἡ ἐκρήξις στοιχίζει εἰς τὸ Κράτος ὑπὲρ τὰς 800 χιλιάδας δραχμῶν, τὴν ἀξίαν τῶν καταστραφειῶν ἀποθηκῶν καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς πολεμικοῦ.

Ἐπιδημία καὶ αὐτοκτονίαι μαθητῶν. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν εἰς ἔκρηξε τὸν λαὸν τοῦ διὰ ξυραφίου ὡς ἀποκλεισθεῖς τῶν ἐξετάσεων· ἄλλος ἠπειλήσας ζωηρότατα ὅτι θὰ το κάρη καὶ ἔβαλεν εἰς ἀναστᾶτων τὸν κόσμον· τελευταῖον δὲ μαθητὴς ἐκ Παιριῶν, φιλότιμος καὶ ἐπιμελής, κατὰ τὰς ἐφημερίδας, ἐγένετο ἄφαντος ἀφήσας ἐπιστολὴν εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ὅτι ἐπήγαγε ναυτοκτονήσῃ. Ὁ ἀτυχὴς εἶχεν ἀπορριφθῇ εἰς τὰ μαθηματικά, διότι τάχα σκοτισθεῖς δὲν κατώρθωσε νὰ λύσῃ καὶ τὸ δεύτερον ζήτημα (!) καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐπιζήσῃ τοῦ αἵσχρους τούτου (;) Ὑπάρχουν πολλοὶ φόβοι ὅτι θὰ ἐξετέλσῃ τὴν ἀπόφασίν του, διότι οἱ πρὸς ἀνεύρεσίν του ἀγωνῶν τῶν συγγενῶν του ἀπέδρσαν μέχρι τοῦδε μάταιοι. Θυμᾶζομεν τὸν μυιᾶγγικτον φιλότιμον τῶν ἐλληνοπαίδων μας τόσο ἀκαίρως καὶ ἀτόπως ἐξεγειρόμενον!

Τὸ ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον τοῦ κ. Καραπάνου, ἐπλουτίσθη ἐσχάτως διὰ κειμηλίου, κεκτημένου ἐξαιρετικὴν σπουδαιότητα. Ὁλος ὁ κόσμος γινώσκει τὴν ἐν τῷ Λουβρῷ περιώνυμον Ἀφροδίτην τῆς Μήλου. Πανομοιάζουν τοῦ ἀγάλματος τούτου, ἀλλ' ἐν μικρογραφίᾳ κατεσκευασμένον, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν καὶ πιθανῶς παρὰ τοῦ αὐτοῦ καλλιτέχνου ἢ τινος τῶν μαθητῶν του, ἀνευρέθη ἐπ' ἐσχάτων, εἰς τὴν αὐτὴν νῆσον πιθανῶς, καὶ περιήλθεν ἐξ ἀγορᾶς εἰς τὸ ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον τοῦ κ. Καραπάνου, τὸ ὁποῖον, ὡς γνωστὸν, ἀνήκει ἀπὸ τοῦδε εἰς τὸ ἔθνος. Δυστυχῶς δὲν ἀνευρέθη ἐλόκληρον τὸ ἄγαλμα, ἀλλὰ μόνον ἡ κεφαλὴ, ἥτις εἶναι πλήρης καὶ ἀρτία μέχρι τῆς βάσεως τοῦ λαιμοῦ, ἀπεικονίζει δὲ λαμπρῶς καὶ τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου. Ὁ βλέπων τὸ πολυτίμον τοῦτο ἀπόκτημα τοῦ κ. Καραπάνου νομίζει ὅτι εὕρισκεται ἐν τῷ Λουβρῷ, θεᾶται δὲ τὴν πάγκαλον τῆς Ἀφροδίτης κεφαλὴν, παριστῶσαν τὸ αὐτὸ κάλλος, ἔχουσαν δὲ τὴν αὐτὴν ἔκφρασιν καὶ ἐκφράζουσαν τὴν αὐτὴν ψυχικὴν ἡρεμίαν. Ταῦτα κατὰ τοὺς Καίρους.

Ὁ ὑπάλληλος τῆς ασφαλιστικῆς εταιρείας Ἀδριατικῆς μεταβαίνει εἰς ἔμπορον διὰ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ ὅτι ἡ ἀσφάλεια τοῦ καταστήματός του ἔληξε καὶ ἂν θέλῃ νὰ τὴν ἀνανεώσῃ.

— Ὡχ ἀδερφέ! δὲν μ' ἀφίνεις ἡσυχο; πέντε χρόνια τώρα ἔχω τὸ μαγαζί μου σ' ἐσᾶς ασφαλισμένο καὶ δὲν κάρηκε. . . Ὅχι δοκιμάσω καὶ σ' ἄλλῃ Ἐταιρεία.

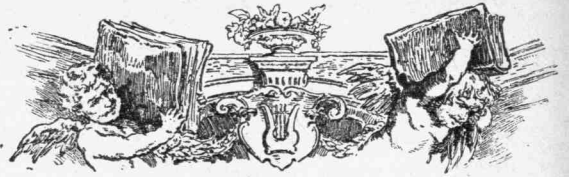

Ἱστορικόν.

Εἰς τὰς ἐξετάσεις τῆς Νομικῆς Σχολῆς.

Ὁ Καθηγητής: Τί ἦσαν αἱ Νεαραί τοῦ Ἰουστινιανοῦ;

Φοιτητής (μετὰ τινος συστολῆς). Παλλακίδες, κύριε καθηγητά.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά.

Ἐν Παρισίοις ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ διὰ κοινοῦ ἐράνου ἀνεγερθέντος μνημείου εἰς τὸν Θεόφραστον Ρενοδό, τὸν πρῶτον Γάλλον δημοσιογράφον, ιδρυτὴν τῆς ἐφημερίδος La Gazette, καὶ τῶν πρώτων καθιδρυμάτων τῆς κατ' οἶκον δωρεάν περιθάλψεως τῶν πτωχῶν. Τὸ μνημεῖον, ἔργον τοῦ περιφημοῦ γλύπτου Βουσσέ, παριστᾷ τὸν Ρενοδό καθήμενον πρὸ τραπέζης, καὶ οἰοῖται ἑτοιμὸν νὰ γράψῃ κανὲν ἄρθρον. Τὸ ἐκ λευκοῦ λίθου βάθρον, σχεδιασθὲν ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Μίναρ, ἐπὶ μὲν τῆς κυρίας αὐτοῦ ὄψεως φέρει τὸ ἔμβλημα τοῦ Ρενοδό, ἥτοι ἀλέκτορα μὲ ἀναπεπταμένας τὰς πτέρυγας καὶ ἄνωθεν τὴν χρονολογίαν 1506—1653· ἐπὶ τῶν δύο δὲ πλευρῶν δύο ἐπιγραφάς, ὧν ἡ μία ἐν ῥητὸν καὶ ἡ ἄλλη μία ἀγγεῖλια ἐκ τῆς ἐφημερίδος τοῦ Ρενοδό. Κατὰ τὴν λαμπρὰν τελετὴν τῶν ἀποκαλυπτηρίων λόγους ἐξεφώνησαν ὁ πρωθυπουργὸς Δουπουῆ, ὁ Ἰούλιος Κλαρετύ, πρόεδρος τῆς ἐπὶ τοῦ μνημείου ἐπιτροπῆς, ὁ Βουαρδὲλ ἐκ μέρους τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς—ὁ Ρενοδό ἦτο ἰατρός—καὶ τινες ἄλλοι.

Ἐν Κετίγγη τοῦ Μαυροβουνίου γίνονται προπαρασκευαί πρὸς πανηγυρισμὸν τῆς 400στῆς ἐπετηρίδος τῆς ἐκδόσεως τῆς πρώτης Ὀκτωβρίου εἰς σλαβικὴν γλώσσαν ἐκ τοῦ σλαβικοῦ τυπογραφείου τῆς μονῆς τοῦ ἀγίου Νικολάου.

Ὑπὸ τὸν τίτλον *Israël chez les nations* ὁ Ἀνατὸλ Λεροῦ Μπωλιὲ ἐξέδωκεν ἐν Παρισίοις τόμον πραγματευόμενον περὶ τοῦ συγγρόνου ἀντιστημιτισμοῦ καὶ υπεραπολογούμενον πειστικώτατα τῶν καταδιωκομένων Ἰουδαίων, τὰ ἐλαττώματα τῶν ὁποίων ἀποδίδει εἰς τὸν ἀπάνθρωπον τοῦτον διωγμὸν.

Ὑπὸ τοῦ Ἀλφρέδου Φουγιέ, τοῦ γνωστοῦ Γάλλου συγγραφέως τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Σωκράτους ἐξεδόθη νέον σύγγραμμα *Καρτέσιος* ἐπιγραφόμενον, ἐν ᾧ περιέχονται καινοφανεῖς ἰδέαι ἐπὶ τῆς ἱστορίας, καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῆς καρτεσιανῆς φιλοσοφίας.

Ὑπὸ τίτλον «*La Mouche*» ὁ γνωστὸς Γάλλος συγγραφεὺς Πῶλ Μαργκερίτ ἐξέδοτο εἰς ἓνα τόμον εἰκοσάδα διηγημάτων, εἰκόνων καὶ σκιαγραφιῶν.

Ἐπιστημονικά.

Ἡ Φυτολογικὴ ἑταιρεία τῆς Γαλλίας συνήλθεν ἐφέτος ἐν Μονπελλιὲ καὶ ἔκαμε πολλὰς ἐπιστημονικὰς ἐκδρομὰς εἰς τὰ περίχωρα. Κατὰ τὴν ἐπίσημον αὐτῆς συνέδριον ἐγένοντο διάφοροι περίεργοι ἀνακοινώσεις. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁ κ. Βοννὲ παρουσίασε χειρόγραφα, εὑρεθέντα εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς, ἐν οἷς ὑπάρχουν αἱ προσευχαί τὰς ὁποίας συνεθίζαν κατὰ τὸν μεσαιῶνα νὰ προσφέρουν ὁσάκις ἔδρεπον βατάνας διὰ χρεῖσιν ἱατρικῶν. Ἡ προσεγγὺς συνέλευσις τῆς ἑταιρείας θὰ γίνῃ ἐν Ἐλβετίᾳ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1894.

Εἰς τὴν Ἱατρικὴν Ἀκαδημίαν τῶν Παρισίων ὁ διάσημος ἰατρός Πατσέφ ἀνεκοίνωσε κατ' αὐτὰς τὴν περὶ τῆς θεραπείας τοῦ καρκίνου ἀνακάλυψίν του. Ὁ Πατσέφ θεραπεύει τὸν καρκίνον διὰ λουτρῶν ἁπλοῦ καὶ καθαρωτάτου θείου, ἐθεράπευσε δὲ οὕτω ἐσχάτως καὶ δύο γυναῖκας, ἅς οὐ εἰς μάτην ὑπέστησαν ἐγχειρήσεις ὑπὸ δύο διασημῶν ἰατρῶν τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Βερολίνου.